

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

MAPHEI

VEGII, SVA AETATE ORA-
torum Principis, inter inferiora
corpora, scilicet Terram, Au-
rum, & superiora, praeser-
tim Solem, elegantissi-
ma disputatio.

EIVSDEM
De miseria & felicitate Dialogus.

LVCIANI CHARON,
Rhinuccino Florentino interprete.

Vegio

Barat

AD LECTOREM.

SI hunc Maphei Vegij Laudensis, oratoris clarissimi libellum obuijs (quod dicitur) manibus, candide lector, exceperis, identidemq; penſculatius lectitare non fueris dignatus, haud modicū sanè profectus & utilitatis te inde cōsecuturum putamus. Quippe qui in hoc scribendi genere illum Samofatenſem rhetorem non à longe ſecutus, tam copioſus, tam uariuſ, tamq; ornatus reperitur, ut non iniuria de hoc autore (modo plura id genus opuscula maluiſſet conſcribere) dici poſſe uideatur, Mapheum uel ſolū & unū cum, ſi omnes libri latini (quod abominor) perijſſent, ſatis ſuperq; eſſe ſua copia, uarietate, & elegātia (ſicuti tota conſtanter Græcia de ſuo Luciano prædicat) ad linguam latinam excitandum, inſtaurandum, atq; cōſummandum. Licet enim ex hac duntaxat declamātiuncula ſpecimen huius uiri, quātus fuerit in arte dicendi, ſumere, ipſumq; totum ex hac minima parte, tanquā leonem ex unguibus, & elephantem ex dentibus æſtimare.

Vale.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

IN LVCIANI DIA

LOGVM, QVI INSCRIBITVR CHA

RON, AD REVERENDVM PA

TREM, ET DOMINVM, IO

ANNEM, CARDINALEM

MORINENSEM, RHIS

NYCCINI FLO

RENTINI

PRAEFA

TIO.

ERAPHIVS

Virbinas, uir, utriusq; iuris interpres nostri temporis primarius, reuerendissime pater, gentilium libros de optimarū artū studijs, cum datur ocium, frequētius legere solet. Is nup cū Luciani philosophi apud Græcos suo tēpore clarissimi, quendā legeret dialogū, qui inscribit Charon, latinū, nescio quo interprete, iam diu factum, me pro mutua inter nos consuetudine rogauit, ut illud sui gratia emendarē, corrigeremq; quoniā extarent q̃ plurima in eo mēdosa, quæ ad sentētias explicandas, ut plurimū esset opus Sibylla interprete. Ego uero illi uiro in primis doctissimo, mihiq; amantissimo, morem gerere cupiēs, dialogū illum cepi, prius græcum, deinde pariter & latinū, quem ut uidi, minime sum miratus, si parum aut nihil latine intelligi poterat. quoniā non cōuersus, sed maiori ex parte confusus & puersus erat. Græce enim cum distincte atq; dilucide loquatur, apud nos distorte & conturbate per oīa ferē procedit. Itaq; ijs immēsis caloribus denuo ē Græcia in Latīū traduxi uerbis Latinis instructū, ut cū iucunditate legi, & sine difficultate possit intelligi. Cum uero huncipsum

cōscriberem, nō de nihilo tua dominatio mihi occurrit, quā non me fugit literatissimorū uirorum esse amantissimā, & q̄ ad bonos mores & ad humanā uitā instituta spectant, eos sermones cum summa auiditate & legere & audire solere. Hunc igitur dialogū, quem tuo dedicaui obsequio, uti quā me soles, ea cum benignitate suscipias rogo, quem quidem cum legeris, nimirū & proculdubio letaberis. Sed opus est attentione, quoniā Mercurius iam loquitur cū Charonte.

DIALOGI ARGVMENTVM.

DAEMON ille nomine Charon, qui (ut poētā aiūt) per Acheronta flumē animas mortuorū transfert ad inferos, cupiēs res hominū atq; actus cognoscere, exorata à Plutone unius diei uenia, uiuentiū regionē ascendit, atq; in primis cum uidisset quendā ab amico uocatū ad cenā, seipsum illi pollicitū, repentino imbricis ictu humi mortuū cecidisse, uehementer adrisit. Ei ridēt Mercurius Iouis iussu, ex negotio missus obuiat, suiq; risus causam rogat, sic inq; ens, Quid rides o Charon?

LVCIANI CHA

RON, ALAMANO RHINVCINO FLO
RENTINO INTERPRETE.

Interloquutores, Mercurius & Charon. MERCVR.

Vid rides o Charon? & qd apud superos relicta cymba uenisti, qui non sis solitus intueri lucē? CHA. Ego quidē o Mercuri, iam diu optaui res hominū actusq; cognoscere, & uidere, qui quum ē uita decessūt, tanto cū dolore mœrēt, nā sine lachrymis atq; mœrore apud nos nauigat nemo. Itaq; à Plutone exorata uenia unius dūtaxat diei, ceu Thessalus ille adolescēs, omissō paululū officio nauigādi, hāc lucē ascēdi. Quā in re hunc tuū occursum duco mihi cōmodissimū, nā cū res humanas probe teneas, eas mihi ut ostendas uelim. MER.

Non

Nō est mihi in p̄sentia ociū, iussu em̄ Iouis ad obeunda ne-
 gocia pergo, quicū sit acutus ad irā, uereor ne si tardus fue-
 ro, me addicet familiæ uestræ, à cœlorū culmine deiciēs. Et
 ego instar Vulcani, pede altero claudicans, uobis exhibeā ri-
 sum, pocula inferis p̄pinabo. CHA. Nō potes o Mercuri,
 hac tantula in re, tuū mihi denegare obsequiū, cū hospes ac
 cōnauta sis mihi apud inferos. Atq̄ meminisse debes, q̄ nec
 sentinam exhaustire, nec Rhenū trahere te iubeo, q̄q̄ sis hu-
 meros latus, & ualeas lacertis, Sed transra sup̄sedēs, & q̄n-
 q̄ recubans distentus, cum mortuorū quouis tota nauigati-
 one cōfabularis, & ego senex & solus, ut plurimum, duco
 biremē. Itaq̄ amice te rogo, ut non desis huic improbo de-
 syderio meo, q̄ si me deseris, a cæcis differam nihil. Nā ceu
 illi errant, ac labuntur in tenebris, sic ego lippis oculis lumē
 aspicio, uerum si mihi morem gerēs, nec diem, nec operā te
 p̄didisse cognosces. MER. Res ista sine plagis ac pugnis, &
 sine malo meo magno, q̄ fieri possit, non uideo. Tu pūcto
 temporis ea putas posse uideri, quæ intueri, longiori opus
 est die, nec id p̄conis uoce facere mihi licet, nisi iussu Iouis.
 Tu præterea si hic inter mortales morā traheres, non trans-
 uectabis in tempore mortuos, Plutonis regno dederis pau-
 perīē. Aeacus quoq̄ agre feret, si intelliget sibi fraudari por-
 toriū. in his tamē difficultatibus maiori meo cum periculo
 geram tibi morem. Verum quid sit opus facto, iam iam ani-
 mum uertamus. CHA. Hæc tu opte p̄spice ingenio o Mer-
 curi, nam quæ sunt supra terrā, cum sim peregrinus, eorum
 nihil noui. MER. Excelsiori quodā loco nobis est opus o
 Charon, unde omnia prospici possint, q̄ si quires ascendere
 cœlum, nullus nobis esset labor, nam ex eo loco quasi ē qua-
 dam specula, cuncta intueri liceret. Verū tibi, qui inter ma-
 nes p̄petuo uersaris, cum Iouis regiam ingredi fas non sit,
 res ipsa admonet, ut aliquē eminentiorē locum confydere-
 mus. CHA. Quæ solitus sum dicere uobis o Mercuri, quū
 nauigamus, ea te meminisse decet. Nam quādo uis uento-

rum uela uehemēter impetit, intumescitq; fluctibus unda, uosq; nauigatiōis imperiti, iubetis nunc uela laxari, nūc cōtrahi, aut ea permittere uentis, ego in puppi sedens, ac clauum tenens, non nescius eorum, quæ factio opus sunt, uobis silentium indico. Eodē modo tu o Mercuri, ceu gubernator in huiusmodi re, ea facias quæ potiora putes. Ego uero, ut lex extat apud Lapithas, tacitus sedens, quæ iusseris, parebo. MER. Dicis q̄belle. iam tibi indico silētium, inueniam certe speculam huic rei idoneam, num Caucasus mōs, uel illo celsior Parnasus, aut utroq; eminētior Olympus erit cōmodior? Non de nihilo cū aspicio, memini Olympum, sed opera tua mihi est opus. CHA. Iube, nam quoad ualeo tibi operam præstabo. MER. Extat apud Homerū poētā inter Græcos clarissimū, q̄ duo Eoli filij cū adhuc essent pueri, Ossam à radicibus euellētes, Olympo suo imposuerunt, deinde Pelion sup Ossam, rati p hunc modum posse ascendere cœlum. Sed quia Iouis hostes, dederunt merito poenas. Nos uero cum nihil aduersus deos agamus, quid obstat, ne montes mōtibus supimponamus, ut de sublimiori quodā loco cūcta intueri possimus? CHA. Poterimus ne o Mercuri, nos duo Peliō eleuare & Ossam? MER. Quid ni o Charon? an cēses nos, q̄ inter deos numeramur, illis adulescētibus esse imbecilliores? CHA. At non uidet̄ credibile q̄ res tanta per nos duos possit effici. MER. Tardus es ingenio o Charon, & poētarū minime peritus. Nam Homerus (ut supra dixi) poēta in primis clarus, duobus uersibus ascensum nobis fecit in cœlum, adeo facile montes montibus supimponit, q̄ si hoc miraris, quid diceres, si Athlanta cognosceres, quem humeris cœlum sustulisse cuncti ferē decantant poētæ. Is ut aliquādo ab eo quiesceret labore, asservunt Herculem, Iouis & Alcmenæ filiū, illi tantæ moli supposuisse caput. CHA. Ita etiam audiui, sed ne uera sint, tu Mercuri, ac poētæ norint, nos nostrū negocium prosequamur. MER. Verissima sunt o Charon, nec sapiētissimos homines

mines ista finxisse putes. Verū ut ais, Ossam prius submo-
ueamus, ueluti Homerus ipse architectus optimus, nos suo
carmine monet. Age sursum iam lacertis robustioribus.
Oh cernis q̄ facile hanc cōfecimus fabricā? Ascendā igitur,
ut uideam an hoc sit satis, uel alium oporteat montem sup-
poni, humilis nimium rei nostrę hæc eminētia est, nā ab ascē
su solis uix Ionia Lydiaq̄ uidētur, ab occasu solum Italia ac
Sicilia, ab aquilone Hister, ab austro Creta. nec ista liquido
apparent, quare Oeta nobis est etiā mouendus, & sup oēs
Parnasum ipsum poni oportet. CHA. Ita faciamus, sed ui-
de ne supra modū opus extollentes, simul cū illo humi ruā-
mus, & acerbū in huiusmodi fabrica p̄factis ceruicibus, pe-
riculū faciamus. MER. Bono sis animo, in tuto cuncta cōsi-
stent. Transseramus Oetam, nūc supimponamus Olympū.
En rursum ascēdo, sciturus qualiter res se habet, cuncta em̄
undiq̄ apparēt, ascende iam Charon. CHA. Da dextram, o
tantā molem me iubes ascendere? MER. An ignoras q̄ ni-
hil magnū sine periculo quis consequi potest? Tene dexte-
ram, caue ponas in lubrico pedem. O factum, bene, iam ascē
disti, aduerte. Hic Parnasus biceps est, comprēdamus utrin-
q̄ uerticem eius, ut queamus cūcta p̄spicere, prospice iam.
Orbem terre uides? CHA. Video terram satis latam, quam
ingens quoddā circūlabitur stagnū, cerno montes & flumi-
na, Cocyto & Phlegetonte maiora, hoiesq̄ pusillos, & eorū
domos quasi quosdā nidulos. MER. Vrbes quidē illæ sunt,
quas tu indulos appellas. CHA. Video o Mercuri, frustra
nostros fuisse conatus, & Parnasum cū Castalio & Oetā pa-
rum prodesse. Nam non ueni ut mōtes & flumina p̄spice-
rem, sed intueri cupio hominū actus, & quibus rebus inni-
tantur, p̄cipere. quod tibi scire licuit, cum mihi ridenti obui
asti, & mei risus interrogasti causam, quā tibi ex nimio risu
aperire nequiui. MER. Quānā fuit illa? Cedo. CHA. Ego
dicam tibi. Cum quidam ab amico uocaretur ad coenā, seq̄
murum illi p̄misisset, repente ictu imbricis, qui nescio quo

mouente, extecto decidit, exanimis humū capite pulsauit.
 hoc cum aspexi, risi uehementer. quia quod p̄miserat, non
 p̄stitit. Verum aliam aggrediamur uiam, ut quæ cupio, ea p̄
 cipere & intueri ualeā. MER. Mane sis, nam te ab huiusmo-
 di cura leuabo, & quæ cupis, ea ut luce clarius intuearis, ui
 carminum efficiam, quibus iterū & sapius p̄satis, eripiā
 nubē, quæ tibi oculos caligat. CHA. P̄sare carmē. MER.
 Iam deterſi caliginē ab oculis (ut ait poëta) qui cū cæcus es-
 set, probe nouit deos & homines. CHA. Homerū dicis, is
 nimirum cæcus fuit. q̄ contraxisti frontem? Noui equidem
 illū ipsum, quē dicis Homerū. MER. Tu remo & mari semp
 incumbens nouisti Homerū? CHA. Noli artem nauigandi
 mihi exprobrare, quod te haud quāq̄ decet. Sed q̄ illū p̄be
 noui, hinc scire uel maxime potest, nam per Acheronta cū
 illum naui transueherē, orta tempestate, eos uersus canere
 cœpit, quibus infaustū nauigandi iter describit. Neptunus
 nubes collegerat, atq̄ tridēte Immisso, miscet uasto cū mur
 mure pontum. Et pelagus totum cōmouit sedibus imis. Et
 cum unda uehementiori turbine concita, puppim repente
 irrueret, illamq̄ penē euertisset, hæc & alia euomit carmina.
 Sed dicas mihi uelim, quis ille qui tanta carne suffultus, for
 ma & corporis magnitudine decorus, supeminet uertice cē
 teros mortales? MER. Ille est Milo Crotonias, cuius de lau
 dibus uniuersa reboat Græcia, q̄ olympicę p̄stadiū humeris
 suis uiuū sustinuerit bouē. CHA. Quāto maiori p̄conio di
 gnus est Charon q̄ Milo, q̄ paulopost Charōtis cymba im
 positus, cum se p̄stratum, abiectumq̄ uidebit, plorabit, me
 mor palmarum & laudū suarum. nunc quia taurū hume
 ris in stadio sustinet, non censet ad nos aliquādo se esse uen
 turum. MER. In tanto corporis robore non cadit cogitatio
 mortis. RHA. Omittamus in p̄sentia risum, quem dum na
 uigabimus, Milo nobis abunde p̄stabit, quum nedū tau
 rum, sed culicem sustinere nequibit. At quis ille alter forma
 & specie honestus? num quidē Græcus, ceu ex ipso habitu
 apparet? MER. Cyrus o Charon, filius Cambyſis, qui à Moe
 dis

dis in Persas transtulit imperiū, & deuictis Assyrijs, Babylo-
nem redegit in deditionē suam, & nunc Lidiam tendit, Croe-
so bellum illaturus, ut eius regno potiatur. CHA. Vbi nam
Croesus ille? MER. Illic sige intuitū, uides ne arcē triplici mu-
ro cinctam? CHA. Video. MER. Sardis illa est regni caput.
Item ille est Croesus, qui aureo recubans strato, uerba facit
cum Solone Atheniensī philosopho? CHA. Quidnam in-
ter se confabulant? MER. Audire nunc cupis. CHA. Quid
nā? MER. Audiamus igitur. CROESVS, Attice hospes, diu-
stias uidisti ac thesauros meos, & quantū argenti, aurique de-
secati, & quāplures me sequantur opes, cedo, ex cunctis mor-
talibus noscis quempiā, quē in felicitate prae me haberi exi-
stimes? CHA. Quid respondebit Solon? MER. Nihil humi-
le, nihilque abiectum, quod ipse audiendo precipies. SOLON,
Quos in uita noui, eorum ducō esse felicissimos, Cleobin
& Bitonē, sacerdotis agricolae filios, qui matrē curru impo-
sitam, cum iumēta tardarent, iugū collo subeundo Iunonis
phanū usque pduxerūt. CROESVS, Hoc sibi habeāt pacto
priorēs istas felicitatis partes. Arcui attribuis secundas? SO-
LON, Thelo Atheniēsi, qui quoad uixit, recte & pbe uixit,
& ad postremū pro patria mortem subire nō formidauit.
CROE. Igit nō uideor tibi quoquo pacto dici beatus? SO.
Haud quidem, nam nisi ad finem quis ueniat uitae, nō po-
test recte dici beatus meo iudicio, quippe in morte rectum
beatitatis existit argumentū. CHA. Perpulchre Solō ac nō
stri memor, qui ante ipsam nauigationē nō censet rectum
de hominis felicitate posse dari iudiciū. Verū quos Croe-
sus delegat, qui sunt, quidūe insuper secum ferunt? MER.
Aureos lateres Apollini Pythio Croesus oblatū mittit ora-
culi gratia, quo nimirū peribit, nā supra modū aurspices
sequitur & ariolos. CHA. Est ne illud aurū, quod suo splē-
dore mortales (ut audio) faciunt tantū? id nunc primum ui-
di. MER. Illud est o Charon, pro quo indefinenter certatur
inter homines. CHA. Equidem non uideo quid in se conti-
neat boni, nisi hoc solum, qd ferētibus graue sit onus, MER.

Bella

Bella, infidiae, furta, cedes, periuria, peculatus, sacrilegia, nauigationes, seruitia, pro illo enixe fiunt. CHA. Illud habere uel non parum profecto refert. Nam cum descendunt ad nos, praeter obolum, quem pro portorio à singulis colligo, priusquam nauim ingrediantur, afferunt nihil. MER. Pro illo sanè eo insaniūt, quod è terræ uisceribus ceu plumbum effodiunt. CHA. Extremam quandam de mortalibus mihi narras infantiā, qui pro re graui, pallidaq; tot labores ac pericula subeunt. MERCV. At Solon ille, nec aurum querit, & qui quaerunt, eos aspernatur. CHA. Et ille solus certe sapit, quod paulo post ex ipso Cræso patebit, qui auro fidens, auri gratia peribit, nam simul cum regno in manum Cyri uiuus perueniet, qua uictoria Cyrus elatus, q̃primū & ipse humanæ fragilitatis dabit exemplum, quia per insidias ab hostibus capietur, eiusq; caput utre humano sanguine pleno, per opprobriū includetur. Sed quis nam est ille, chlamyde purpuratus, & caput diademate cinctus, cui coquus enterato pisce anulum reddidit? MER. Policrates, Samiorum tyrannus, qui supra cunctos mortales se putat esse felicem. A qua deceptus opinione, mox & q̃primū se cognoscet, nam per Menandrum seruum hosti tradetur, cruciq; affligetur. & huiusmodi sanè ludos absq; intercapedine dat Clotho nostra mortalibus. CHA. O generosa Clotho ut truncas, trunca horū ceruices, & crucifige, ut discāt mortales, quomagis extolluntur, eo maiori casu seruituros. O capita ridicula, & tunc uel maxime, cū eos nisi nudos cymbam ingredi non permisero, sed uestem, tiaram, stratum aureum humi dimittere iussero. MER. Qui mare nauigant, qui bella gerunt, qui iura dicunt, qui agros colūt, qui cum foenore mutant, qui quoq; mendicant, eos nisi nudos non admittes? CHA. Nudos, immo rerum omnium nudissimos. Nunc sanè uideo uitam mortalium turbinibus uarijs, uarijsq; erroribus plenam esse, ac refertam, eorumq; urbes apium aluearibus similes, in quibus singuli suum habent aculeum, quo
ceū

ce uespæ proximum quenz stimulant, & quẽuis feriunt humiliorẽ. Turba uero quẽ circa eos uolitat, qui sunt: MER. CV. Spes, metus, ægritudo, lætitia, odiũ, auaricia, inuidia, ac reliqui animorum affectus, quibus non deest ignorãtia, pariter ac desidia. Spes tamen & metus priores sibi uendicant. Nam animi affectus nunc eleuando, nunc deprimendo, non secus illudũt hominum genus, ac apud inferos cer nitur Tantalus ab unda illudi. Quod si intuitum acrius si ges, uidebis Parcas sua cuiq; stamina trahere, ac tenuissima, ceu araneæ fila supra singulos de colo descẽdere. CHA. Vi deo probe q; tenuia fila plura, longe q; perplexa, tum uni, tum aliĩ descendere supra caput. MER. Fatorum lege est illa filorum implicitas, ut unius ortus sit alterius interitus, & hic illius, ille huius fiant hæredes, & cui angusta sit seges, is locupletis consequatur bona, & alius item alius ueluti folia, quæ uento mouentur. Nam alia humi statim decidunt, alia sursum uentorum uĩ eleuantur, & ad terram item decidunt. Sic homines, qui in sublime tolluntur, cum filum pondus nequit perficere, ingenti sonitu humi decidunt. Sed qui ab humo parum erigitur, cum cadit, sine strepitu cadit, eiusq; casus uix ab ipsis auditur uicinis. Quippe omnes pẽ dent tenuissimo filo. CHA. Ridicula prorsus, & infania plena. MER. Quàmuis merito sint ridicula, iureq; spernenda, uerbis tamen exprimi non posset, quanto studio ista exquirunt. Quæ dum sequuntur, mors, ut uides, eos intercipit, cuius ministri, febris, pthisis, laterum dolor, gladij, ac nita, iudices tyranni, & aliĩ plures morbi, ac cædes continuo circumueniunt. Verum cum in hos incidunt casus, tunc frequens illud emittunt, Heu heu, oĩ me, hau helas. Quod si ab initio considerarent, quàm breui spacio ẽ uita decedunt, huiusmodi rebus humi relictis, uiuerent prudentius, ac minori cum dolore mortẽ obirent. Sed quia putant ab ijs rebus non posse auelli, cũ mortis ministri eos uocant, ægerrime ferunt, non secus atq; is qui domum ædificare festinat, deĩnde

K morte

morte præuentus, illam non plene structam relinquit hæredi potiuendam. Alius item gestiens quod sibi natus est filius amicos ad conuiuium uocat, illi patris nomen imponens, qui si sciret eundem in extrema miseria moriturum, nunq̃ sano iudicio, talinato lætaretur. At spe ducitur, quod in uirum euadet, & uictor ex olympia patheram domum in præmium reportabit. Et cum uicinum funus nati uideat efferre non considerat quod eodem & ipse pendeat filo. Alij de agrorū finibus litigant. Alij peculio uigilant. Alij item alijs inserviunt negocijs. quorum, ut uides, prius plerosq̃ intercipit mors, quam suorum compotes fiant uotorum. CHA. Hæc omnia cerno, & simul animo uerto quid dulce sit illis in uita, è qua cum decedunt, eatenus indignantur. Quod si quis eos, qui beati esse apparent, acriter inspexerit, reperiet amaritudinis plurimum, dulcedinis uero aut nihil, aut parum illis inesse. Nam metus, odia, iræ, adulationes, insidiæ, ac reliquæ animorum perturbationes, in illis habent imperium. Præterea luctus, morbi, dolores abunde dominantur. Sed ut summam dicam, cui rei mortaliū uitam assimilem, Vidisti in aquis ampullas ex repentinis imbribus generari, inflationes dico, ex quibus spumula quædam generatur. Harum igitur nonnullæ in ipso ortu destruuntur, aliæ paulo durant diutius, aliæ cum maiore in modum tumuerint, ad postremum & ipsæ disrumpuntur. Nec, ut apparet, alia est mortalium uita. Omnes enim uitali spiritu inspirati, alij citius, alij tardius è uita decedunt, nonnulli simulac esse cœperunt, esse quoq̃ desinunt. Itaq̃ naturæ constitutum est lege, ut unus omnes, quicunq̃ ille sit exitus habeat. MERCY. Non minus apposita, o Charon, ad hominum uitam usus es similitudine, quam Homerus, qui arborum folijs mortale comparat genus. CHA. Eorum uita cum tam breuis, infirma, ac fragilis sit, cur tam ampullosi de principatu, gloria honore, diuitijs se inuicem iactant, pro hisq̃ litigant, cōtendunt, & acriter decertant: quæ omnia in morte deferunt hu-

mi,

mi, & unum duntaxat axem pro portorio ferentes, ad nos ueniunt. Verum cum in excelso sumus loco, unde exaudiri possumus, cur non maiori quodam clamore illos admoneamus, ut se ab infanijs, & inanibus abstineant laboribus, ac modeste & quieto uiuant animo, mortem præ oculis semper habentes: si tibi uidetur, ego ipse alta uoce clamabo, illisque dicam, Heu stulti, heu insipientes, quid circa inania, tanta animi inquietudine delyratis, & ad res floccificiendas tam estis solliciti? Quiescite iam, nec uelitis insanire ulterius. Nam uita hominum breuis est, & ceu umbra celeriter transit, & quæ in uita sunt, eorum permanet nihil. Atqui nemo moriens, rerum humanarum secum quippiam defert, sed humi dimittit, domos, agros, aurum, & cætera fortunæ bona, quæ de æuo in æuum, uno temporis puncto dominos mutant, ac possessores, & quisque nudus ad nos proficiscitur. Si tales audient admonitiones, nonne putas illis profuturum, & ad reliquum uitæ tempus eos fore prudentiores? MER. O fortunate Charon, ad hanc rem acuto opus esset cerebro. Nam erroribus & ignorantia arctius aures habent occlusas, quam Vlysses pice suis obturauit comitibus, ne audirent syrenum cantiones. Quippe quod apud uos inferos potest Letheus, id apud hos ignorantia facit. Sunt uero plerique, sed ij quidē perpauci, qui picem auribus modo recipiunt, sed ueritati acquiescunt. Hi acutis oculis hæc caduca intuentes, ea, ut ratio dicat, floccificiunt, ac pro nauci habent. CHA. Hos igitur admoneamus. MER. Superuacaneū esset, quæ quisque tenet, ea illum ipsum admonere. Nam, ut uides, isti hæc caduca rident, ab illisque se abdicant, de uitæ curriculo solū confulentes. Hanc ob rem uulgo pro infanis habentur. CHA. Egregius sanè est, quisque tandem ille sit uir. MER. Immo egregissimus. Sed præter Solonem ijs temporibus nemo, uel admodum pauci. Verū iam abeamus. CHA. Sed quæso, quis nam ille est, qui bis tincta murice purpurea ueste redimitus, & auro, ingentemque literatorum gregem secum ta

K ij citus

citus cum murmure uehit. MER. Illum, crede, mortales aiunt magni Europæ regis insignem sigilliferum esse, qui graue iugum, & suis uiribus impar, rerum regi consulendarum omnium frustra proprio conatur submittere collo. CHA. Heu miserum illum, qui poenas Acherontis nigri uincere cum proprio uiuus infando scelere certat. Sed mihi iam fas est illorum conditionem scrutari, quos ueluti umbras silentes uiuo in lumine cerno, hoc illud properatè age. MER. Vbi nam cernis? CHAR. Illic ex obliquo sige intuitum. MER. Habeo, curiales sunt, qua pro re longiore opus esset sermone quàm dudum. CHA. Quàm obrem? MER. Ea propter, quod simulata uirtus maiori indiget diffinitione, & occultatum scelus. CHA. Nescio hercle quid sibi uult hic obscurus sermo. MER. Rem omnem, si libet, seriose audies, & uitam, & mores eorum cognosces, & qualis illorum futurus è uita erit fortunatus exitus. CHA. Aures arrigo. MER. Hi ambitiosi, deorum uera religione sprete, primùm suis perditæ, demum alijs opibus improbe consumptis, partam alieno labore gratiam undiq; sibi uendicant. Altos cæca stoliditate contènant, medios sacrilegos temeritate aspernantur, & humiles suo admodum studioso fastu deprimunt. Etsi minimis uix sufficiant, quàm tamen magna impudentè audet ij dolis atq; quodam conficto, ueluti uulpecularum more humilis conditionis, & munimentis ruinæ immemores ad publicum ærarium ministrandum, cuius rei contagiosa in experti impares conscenderunt. CHA. Quid tum? MER. Sile si potes. CHA. Possum equidem. MER. Hi cum omnibus uulpinam simulantes amicitiam, mutuo lethaliter æmulantur odio, suis technis & fraudibus incautas sibi insidias parant, & proprijs tandem exigentibus culpis curi alium quotidiano more proditoris fores postridie ultro tunc dent, & cruentis cerebri faucibus sese semineces deglutientes dabunt. CHA. Ha ha ha, quàm magnum risum suo casu præcipiti nostris Stygij curiales dabunt. MER CV. Sic est omnium

omnium ipsorum curialium impiorum usus. CHA. Vnum abs te etiam scire uelim, quod cum ostenderis, satisfactum mihi esse accumulate dicam. MER. Quid illud? CHA. Quid nam est illud quod appellant cadauerum apothecas? MER. Apothecas appellant monumenta, tumbas pariter & sepulchra. Quippe aggeres illi, ubi cernis statuas ac pyramides in suburbijis structas, sunt mortuorum hospitia, & cadauerum horrea, siue simulacra. CHA. Ad quid illa coronant saxa, eaque unguento liniunt, & ante tumulum pyras struentes, coenas adolent sumptuosas, uinum effundendo ac mellicratum? MER. Mortuorum gratia ijs reb⁹ inseruiunt. Sed quid hæc illis plint non uideo, nisi fortasse putent mortuorum umbras odor uictimæ, ac fumum libare, & de fouea bibere mellicratum. CHA. Illos bibere aut manducare, aut uiuentium officia agere, quorum capita sunt sicca, ac perarida, est extrema demencia putare, cum sepultus à sepulchro differat nihil, & omnes pari gradu apud inferos habeantur. Sanè Pyrrhus & Ulysses, Agamemnon & Therfites, Ajax præterea & Achilles, teste cadauere magis sunt aridi, quam in pratis fœnum æstatis tempore medio. MER. Homerus profecto magis tibi notus est quam putarè. At prospicis quod apud Sigeum appareat, illud est Achillis sepulchrum. è conspectu uero alterum est Aiæ apud Rhetum. CHA. Parua quidem illa sunt, ceterum ex quo coepisti, ostende mihi urbes eas, quas audio longe insignes, Niniuen, Sardinapolim, Babyloniam, Micenas, Cleonas, & ipsum Ilion, Homeri poemate commendatum. Equidem memini totò illius belli decennio animas heroum transuexisse, eo frequens quod sentinam siccare, necdum quiescere non fuit ocium. MER. Niniue omnino perijt, nec eius ulla extant uestigia. Babylon ea est, quam cernis, turribus ornatam, ac ingenti murorum ambitu munitam. Ea quo nã extiterit loco, paulopost etiam ambigetur. Ilion iacet igne crematum, de quo probe dici potest. Illæ quondam fuere felices, nunc penitus solo æquata. Quippe o Charon,

K iij urbes

urbes, ceu homines unus & idem exitus habet. CHA. O laudes, & uoce Homeri sacrū Ilion. O bene structe, fabreque factæ Cleonæ. Cæterū quos cerno bellantes, qui nam sunt? aut quid mutuis se uulneribus interimunt? MER. Argiui sunt & Lacedæmonij, qui de agrorū finibus, nunc uiribus decertant. Et quem cernis exanimatum, dux est exercitus Othryades, cuius nomini adscribitur trophæū. CHA. Stulti sunt ultro, citroque pariter stulti. Nam stulti ignorant, quod si uniuerso potiantur Peloponneso, uix unius pedis locum cum ad nos uenient, accipient ab Æeaco. Et alij aliquando aderunt cultores, qui illud trophæum aratro funditus euerrent. MER. Ista sic futura sunt. Sed descendamus iam, ac montibus loco suo repositis, tu quidem ad nauiculam, ego uero ad iussa Iouis exequenda abeamus. Quibus exactis, præprimum ad te ueniam, & uita sanctos afferam. CHA. Fecisti probe o Mercuri, sanè pro hoc tuo in me obsequio, tibi sum perpetuo obnoxius. Nam digito ostendisti, ut aiunt, lateres aureos, pugnas, tumbas, pariter & hecatombas, ac reliquos mortalium actus, qui postremo cum ad me deueniāt omnes, ante obitū tū uerbi de Charonte faciunt nullo.

*

CHARONTIS LVCIANICI, ALAMANO RHINVCINO FLORENTINO INTERPRETE,
F I N I S.

ANDREAS CRATANDER
AD LECTOREM.

HABES candidé lector, duos nunc dialogos, uariam
mortaliū cōditionem perpulchre differentes. Horum prior
Mapheo, alter, per Alamanum Rhinuccinum Florentinū
denuo latinitate donatus, Luciano adscribitur. Quos si alī
quando, animi refocillandi gratia, attente legeris, magnam
ex ijs nedum iucunditatem, uerum & utilitatem percipies.
Cæterum errata, quæ inter imprimendū me absente accide-
runt, tute emendabis, sunt enim minutula, & cognobilia.
Vale.

BASILEAE, APVD ANDREAM CRA
TANDRVM ET SERVATIVM
GRVFTANVM. MENSE
VIII BRI, ANNO
M. D. XVIII.